

PASTOOR EN VICARIS-GENERAAL PETER WELLEN

LEVEN IN VERBONDENHEID: MIJN HOBBY IS MIJN WERK

In deze Spreek! staat het priesterjubiläum van vicaris-generaal Peter Wellen in de schijnwerper. Wat betekent trouw voor een priester die nu 25 jaar actief is in de kerk van vandaag? Trouw aan de kerk, aan parochianen, aan het bisdom en vooral ook: trouw aan zichzelf. Een gesprek met een mensen-mens voor wie vertrouwen en betrouwbaarheid kernwoorden zijn in zijn bestaan als pastor en stafmedewerker van het bisdom.

spreek

Tekst: Marlies Bosch

Roeping

Peter Wellen (1966): 'Na mijn opleiding was ik tien jaar creditmanager bij een fabriek voor metalen kantoormeubelen. Intussen deed ik veel vrijwilligerswerk in de parochie van Emmer-Compascuum. Ik zat in de parochieraad, gaf catechese, ging voor in avondwake en woord- en communievieringen. Zo begon het. Ik ontdekte dat ik kon werken en studeren tegelijk. Toen ging het snel. Ik studeerde op Bovendonk te Hoeven (N.Br.), liep stage bij pastoor Jan Alfrink, die ook een goede vriend werd, en ben in 1998 gewijd. Ik heb in feite van mijn hobby mijn werk gemaakt en nooit twijfel gehad over mijn keuze. Gelukkig heb ik vrienden en vriendinnen bij wie ik mijn voeten op tafel kan leggen als er iets is. Ik kan alles met hen delen en weet dat het daar blijft. Bij die mensen voel ik

me heel erg vertrouwd en heb altijd veel in hen geïnvesteerd, ook omdat ik geen broers en zussen heb. Goede vrienden heb ik ook overgehouden uit de diverse locaties waar ik heb gewerkt, maar altijd pas nadat ik daar weg was. Zulke mensen heb je als priester nodig. Je moet ergens alles kunnen zeggen en weten dat het bij hen blijft.'

Trouw

Peter Wellen: 'Trouw is de kern van mijn werk. Trouw van de mensen om je heen. De zekerheid dat alles wat je met parochianen bespreekt ook tussen ons blijft. Maar ook: trouw aan God van wie ik de roeping kreeg waar ik invulling aan mag geven. Het is een cadeau om je gedragen te mogen weten door de gemeenschap. En trouw aan mezelf. Je legt een belofte af die niet altijd gemakkelijk

is, waar je niet met iedereen over kan praten. Bij mijn wijding was ik 32 en ik wist waar ik ja tegen zei. Een heel bewuste keuze. Soms kom je in moeilijke situaties in het pastoraat of onder collega's. Ik maak deel uit van de staf van het bisdom, heb met vier bisschoppen gewerkt en was een tijd diocesaan-administrator (plaatsvervanger) voordat Mgr. Van den Hout is aangesteld. Trouw speelt in al die gremia 's mee. 'Leven in verbondenheid' was mijn wapenspreuk als diocesaan administrator. Rood-wit in het wapen zijn de kleuren van de Drentse vlag, de golfjes zijn mijn naam: 'Wellen'. Twee wegen komen samen bij het kruis: mijn gelovige- en mijn wereldse weg voordat ik priester werd. Goud en groen zijn kleuren van ons bisdom, de ene staf is van de goede herder, een belangrijk beeld dat ik wil volgen. De andere staf is van Maria, Hertogin van Drenthe.'

Peter Wellen, 2015 WJD Keulen

Beleid

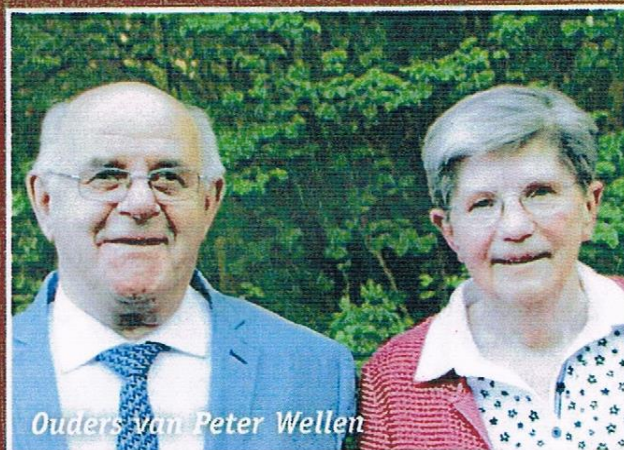
Tk denk dat ik ons bisdom goed ken en weet hoe mensen gaan reageren. Tot een besluit genomen is, laat ik mijn geluid horen. Ik zit er niet alleen om ja te knikken. Bij alle vier bisschoppen mocht ik zijn wie ik ben, met eigen inbreng, omdat ze wisten dat het een afgewogen geluid was. Dat wil niet zeggen dat ik met alle bisschoppen meewaaide. Het is altijd een geven en nemen, maar ik wil uit kunnen leggen waarom wij een bepaalde beslissing nemen. Als ik dat niet kan, kan ik er ook niet achter staan.'

Bisschop Ernst

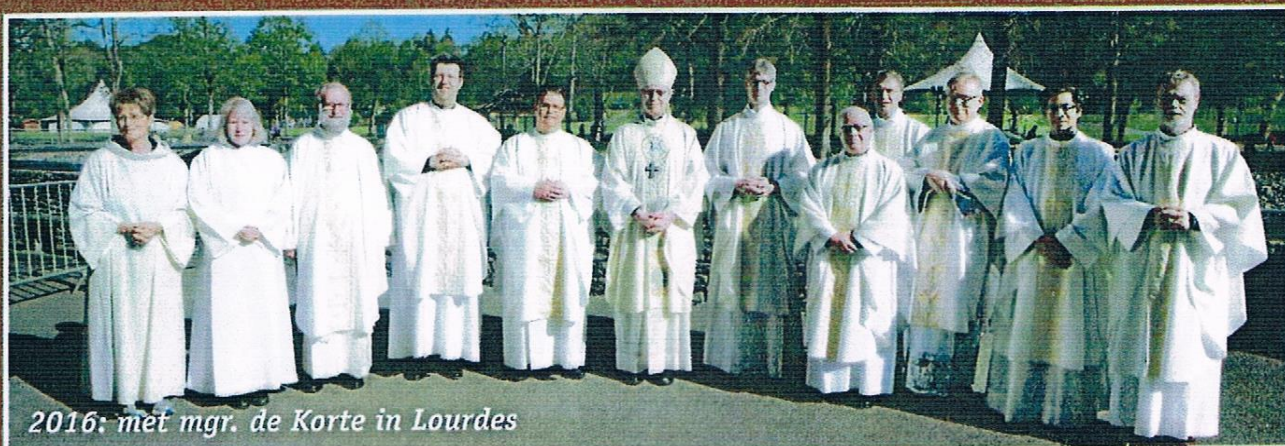
Tijdens mijn studie sprak ik met bisschop Ernst over een casus van ziekenzalving van iemand die

Wijding door mgr. Möller

Ouders van Peter Wellen

2016: met mgr. de Korte in Lourdes

euthanasie wilde. De bisschop vroeg: 'Wat ga je doen?' Ik antwoordde: 'Het belangrijkste is dat ik in een persoonlijk gesprek de zin van het leven, en het gegeven dat het leven van God is gekregen, kan bespreken. Blijft degene bij zijn besluit dan is het niet aan mij om te oordelen, omdat je nooit weet wat er op het laatst tussen de zieke en God gebeurt. Dat geldt vervolgens ook voor een uitvaart vanuit de kerk. Spreekt een parochiaan mij daarop aan, dan zeg ik: 'Is dat een zaak tussen u en mij of tussen die overledene en mij?' Bisschop Ernst reageerde: 'Zo zou ik het ook hebben gedaan'. Wij moeten niet te snel over mensen oordelen. Als iemand op het laatst van zijn leven spijt heeft van dingen dan is het niet meer belangrijk wat ik vind. Ik sta naast mensen. We moeten een inclusieve kerk zijn, mensen niet uitsluiten.'

Kerk

'25 jaar geleden begon ik in een kerk waar we keuzes moesten maken.

Waar we niet meer als priester op een voetstuk wilden staan. Sinds het misbruikschandaal wil ik altijd iemand naast me hebben bij eerste communiebegeleiding of catechese. Maar ik heb grote vreugde in mijn werk. Ik heb geen hoge verwachtingen dus word ik niet teleurgesteld. Ik ervaar in deze jaren veel goede samenwerking met mijn collega's. Iedereen heeft een eigen klankkleur, maar als de ander mag zijn wie hij of zij is, is het belangrijk dat ik dat ook mag zijn. Ik wil niet moeten vechten om priester te mogen zijn. Ik kijk dus met ontzettend veel dankbaarheid naar de afgelopen 25 jaar en ga met vertrouwen de toekomst in, die ik echter niet kan overzien. De periode dat ik tussen twee bisschoppen diocesaan administrator was, was een zware maar ook hele mooie tijd. Ik kon dat aan omdat Nellie (Hamersma-Sluis) naast mij stond, een duizendpoot die overal in meedraaide. Op het bisdom had ik de staf en Vera Bouwman als ondersteuning. We verdeelden de taken

en eigenlijk heeft niemand toen een bisschop gemist. Het was een tijd van verbinding. Het was bijzonder om in Rome ineens op de eerste rij tussen de bisschoppen te zitten bij de ontmoeting met de paus of je opgenomen te voelen als priester door de bisschoppenconferentie. Ik voelde me er thuis.'

Personeelsbeleid

'Als personeelsmedewerker in de bisdomstaf vloeien de mens en de pastoor samen. Na deze aanstelling heb ik de benoemingscommissie weer in het leven geroepen om samen tot een voorstel te komen voor de bisschop. Natuurlijk zijn er richtlijnen, maar pastores moeten kunnen samenwerken en gelukkig worden in hun werk. Dat geldt voor het pastoraat maar ook voor de mensen op het bisdom zelf. Als er iets niet lukt heb ik een open en luisterend oor. Daarmee schep je vertrouwen. Het ontslaan van medewerkers waren wel dieptepunten in deze functie. Daar heb

Peter Wellen, 2010 misdienaardag Appelscha

ik letterlijk en figuurlijk wakker van gelegen. Ze gingen niet weg omdat ze niet functioneerden, maar om bedrijfseconomische redenen.'

Geraakt

Peter Wellen: 'Ik word erg geraakt bij uitvaarten, vooral die van kinderen. Tijdens de uitvaartdienst van een meisje van twaalf in Winschoten moest de kist open blijven. Toen gebeurde er iets bijzonders. Ik droeg een crèmekleurig kazuiifel met een stola in bruintinten. Ineens liep er een heel klein jongetje naar de kist, met een donkerbruin broekje en een crèmekleurig truitje, de kleuren van mijn kazuiifel. Ik vroeg: 'Wil jij met mij het wieroken doen?' Toen maakten we met zijn tweetjes hele kleine rondjes om dat kistje. Alles was gefocust op dat kereltje. Zo maakten we het grote gebaar van wieroken samen heel klein. Dat zijn de kleine dingen waarvan ik veel kracht krijg. Maar ook: een prachtig lied, mensen die zich kwetsbaar opstellen in het

sacrament van vergeving, persoonlijke verhalen tijdens een bedevaart. Dan zit ik tussen de mensen. Ik voel dat ik op de juiste momenten kracht en genade krijg om mensen weer perspectief te

laten zien. De combi van pastor en bestuurder zijn vind ik een ideale, maar als ik ooit moet kiezen, blijf ik in het basispastoraat.'

OUDERS

Peter Wellen: 'Mijn ouders spelen een grote rol in mijn leven als enig kind van hen. Toen ik priester wilde worden, was mijn vader meteen enthousiast. Maar mijn moeder vroeg: 'Kind, weet je waar je aan begint?' Zij is een hele intelligente vrouw. Ze las mee in mijn theologie boeken. En nog leest ze vooraf wekelijks mijn preken en geeft eerlijke feedback. Is iets onduidelijk dan zegt ze: 'Doe er iets aan, want als het voor mij niet duidelijk is, haken mensen in de kerk ook af.' Toen ik eenmaal gewijd was zag ze al snel dat ik gelukkig was. Bijzonder was dat ik Peter Stiekema in het eerste jaar ontmoette. We raakten bevriend en werden opgenomen in elkaars familie. Onze moeders vonden elkaar omdat ze beide een zoon als priester hebben.'